

JOAN CRISÒSTOM, *Tractat sobre el sacerdocí*

JOAN CRISÒSTOM, *Catequesis baptismals. Tractat sobre el sacerdocí. Introducció d'Alexandre Olivar i Sebastià Janeras. Traducció d'Andreu Soler i Nolasc del Molar*: Barcelona, Facultat de Teologia de Catalunya, Fundació Enciclopèdia Catalana (Clàssics del Cristianisme 14), 1990, pp. 177-274

Llibre tercer

4. *El sacerdocí és terrible, i molt més terrible el culte novell que l'antic*

El sacerdocí és exercit sobre la terra, però té un rang entre les coses celestials. I amb molta raó; perquè ni home, ni àngel, ni arcàngel, ni cap altra potestat creada, sinó el Paraclèt mateix ha instituït aquest ordre, i ha persuadit uns, que encara romanen en la carn, a representar-se el ministeri d'àngels. Per això cal que el sacerdot, com si estigués als cels mateixos enmig d'aquelles potestats, així sigui pur.

Terribles i ben temibles eren els signes que precediren el temps de la gràcia, com eren les campanetes, les magranes, les gemmes del pectoral, les de l'humeral, la mitra, la tiara, el vestit talar, la làmina d'or, el Sant dels Sants i el gran silenci dins; però si un hom considerava les coses de la gràcia, trobarà que aquelles terribles i molt temibles són petites, i que aquí és veritat el que s'ha dit sobre la llei: *Aquesta nova glòria sobrepassa tant l'antiga que la deixa eclipsada* (2Co 3, 10). Car quan veus el Senyor immolat i jacent, i el sacerdot decantat al sacrifici i pregant, i tothom envermellit d'aquella sang preciosa, per ventura creus que encara ets amb homes i estàs a la terra?, ¿no et creus més aviat transportat als cels i que, bandejat de l'ànima tot pensament carnal, amb l'ànima nua i amb la ment pura contemples les coses dels cels? Oh, la meravella! Oh, la benignitat de Déu envers els homes! Qui seu dalt amb el Pare, en aquell moment és retingut a les mans de tots i es dóna als qui el volen abraçar i estrènyer, i això ho fan tots acostant-se'l als ulls.

¿Et semblen, doncs, dignes de menysprear-se aquestes coses, o ser tals que pugui ningú tanmateix alçar-se contra d'elles? Vols encara veure amb una altra meravella l'excés d'aquest sant misteri?

Pinta davant els meus ulls Elies i la gentada immensa que l'envoltava, la víctima estesa sobre les pedres, tots els altres en quietud i en gran silenci, i sols el profeta pregant; llavors sobtadament una flama és llançada dels cels al sacrifici. Admirables són aquestes coses i ben recomplertes d'esbalaïment.

Transporta't, doncs, d'allà al que ara s'acompleix, que no solament és admirable a la vista, ans sobrepuja encara tot esbalaïment. El sacerdot està dret, no per fer davallar foc, ans l'Esperit Sant; i fa súpliques una bella estona, no pas perquè una flama encesa de dalt estant consumeixi les presentalles, ans perquè la gràcia caient sobre el sacrifici, per aquest inflami les ànimes de tots, i les torni més resplendents que argent purificat pel foc.

Qui, doncs, si no un foll acabat que està fora de si, podrà menysprear aquesta celebració tan imposant? ¿És que ignores que una ànima humana no podria mai sostenir aquell foc del sacrifici, ans tothom en fóra enterament destruït, si no hi havia el poderós ajut de la gràcia de Déu?